

Men det, der er det interessante her, er, at vi har lavet en fribyordning, som gør, at Danmark kan give rum til forfulgte forfattere. Hvorfor vil man ydmyge disse folk, som virkelig er ytringsfrihedens sande forkæmpere, med den her erklæring? For os andre bliver det med ytringsfrihed jo tit alene en akademisk diskussion, men for de mennesker, vi taler om her, har ytringsfriheden betydet noget i en kamp mod nogle magthavere, som ikke er indrettet lige så demokratisk, som vi trods alt er heldige de er her i landet.

Og så i forhold til spørgsmålet om, hvorfor SR-regeringen ikke fremsatte forslaget, vil jeg bare opdatere hr. Martin Henriksens historiske viden og sige, at det her forslag kun er kommet frem, fordi det er fremsat af Det Radikale Venstre oprindeligt. Så vi har vel gjort vores.

Kl. 11:40

Den fg. formand (Karen J. Klint):
Værsgo til ordføreren for at svare.

Kl. 11:40

Martin Henriksen (DF):

Mig bekendt er det regeringen, der har fremsat forslaget. Det kan godt være, at jeg så vil blive rettet af andre ordførere, for det kan godt være, at jeg tager fejl af det. Jeg er også bekendt med, at Det Radikale Venstre før har været ude med et lignende forslag, og derfor burde Det Radikale Venstre jo sådan set være tilfredse i stedet for at rende rundt og brokke sig.

Men jeg synes, at hykleriet når nye højder hver evig eneste dag fra hr. Simon Emil Ammitzbølls og fra Det Radikale Venstres side. Hvad er dybest set problemet? Jeg forstår simpelt hen ikke, hvad problemet er.

Hvis man er et parti, der bakker op om ytringsfriheden, er man vel konsekvent i sit svar af ytringsfriheden. Det var Det Radikale Venstre da ikke under Muhammedkrisen, så vidt jeg husker, og det var der en lang række andre politikere og debattører og partier, der heller ikke var.

I Dansk Folkeparti har vi en konsekvent linje i forhold til ytringsfriheden. Under Muhammedkrisen stod vi fast, og her står vi også fast. Vi drager nogle klare paralleller til den Muhammedkrisen, der var, fordi vi synes, det ligger i forlængelse af den kulturkamp, som rent faktisk er der – ikke bare på nationalt plan, men også på internationalt plan. Jeg synes simpelt hen, at det er for langt ude, at hr. Simon Emil Ammitzbøll ikke bare anerkender, at Det Radikale Venstre en gang imellem tager fejl. Det gjorde man under Muhammedkrisen, og her tager Det Radikale

Venstre tilsyneladende også fejl, fordi man har et problem med, at hvis der kommer en forfulgt forfatter til Danmark, skal vedkommende skrive under på demokratiet og ytringsfriheden.

Jeg gentager mit spørgsmål fra før: Hvad er egentlig problemet?

Det med, at hr. Simon Emil Ammitzbøll kan skrive under på hvad som helst, siger måske mere om hr. Simon Emil Ammitzbøll end om undertegnede.

Kl. 11:41

Den fg. formand (Karen J. Klint):

Tak. Der er endnu en kort bemærkning. Den er fra hr. Per Clausen. Værsgo.

Kl. 11:41

Per Clausen (EL):

Nu har jeg ikke de samme naive forventninger som hr. Simon Emil Ammitzbøll om, at der skal være sammenhæng i Dansk Folkepartis politik på andet end ét område, nemlig at dem, der mener som Dansk Folkeparti, altid er velkomne.

Jeg vil bare spørge hr. Martin Henriksen om, hvad grunden er til, at man, ud over at man skal blive godkendt af en international organisation som forfulgt forfatter, og ud over at man skal overholde lovgivningen ligesom alle mulige andre mennesker i Danmark, skal skrive under på en særlig loyalitetserklæring. Hvad er grunden?

Så vil jeg spørge hr. Martin Henriksen, om det at være modstander af demokratismen vel også er at være modstander af nogle danske værdier. Hvis nu hr. Søren Krarup skulle komme i uføre i Danmark og skulle søge til et andet land og der skulle skrive under på, at han var tilhænger af demokratiet, mener hr. Martin Henriksen så ikke, at han ville være i modstrid med sine egne synspunkter om, at han er imod demokratisme?

Kl. 11:42

Den fg. formand (Karen J. Klint):

Værsgo til ordføreren for at svare.

Kl. 11:42

Martin Henriksen (DF):

Jeg har den opfattelse af hr. Søren Krarup, at såfremt der skulle blive nogle problemer i Danmark, ville hr. Søren Krarup blive og kæmpe for det danske i modsætning til så mange andre politikere – ingen nævnt, ingen glemt – som formentlig ville stikke halen mellem benene og som hr. Simon Emil Ammitzbøll skrive under på hvad som helst. Det er så, hvad det er.

Jeg har så umådelig svært ved at forstå, hvordan man kan være modstander af at skrive under på en erklæring, som simpelt hen bare bakker op om det grundsynspunkt, som ligger bag